

Kırk Yetim Serçe Doydu Ahmet Büke

Kimse olanların farkına varmadı. Hepimiz normal hayatımıza devam ediyorduk. Gece ağırdan dağılmaya başlıyor, ışıklar yanıyor, komşular sabah vaktine kalkıyor, ezan duyuluyor, birileri radyo açıyordu erkenden. Ben de işime doğru yollanıyordum. Müthiş bir bisikletim vardı. Üç tekerlekli. Arkasına büyücek bir sepeti kaynakla tutturmuştu ustalar. İçine büyük iki termos -birinde dem, ötekinde sıcak su-, kâğıt bardaklar, şeker, biraz hazır kahve ve kaymaklı bisküvi paketleri taşıyordum. Sahildeki oltacılar yolunu gözlüyordu. Ya da bana öyle geliyordu. Sanki ucuza çay, kahve yüzünden değil de beni sevdiklerinden el ediyorlardı beni görünce. İnsan kendini ikna etmekte meşhurdur. Ben böyle olsun istiyordum.

"Vay aslan parçası hoş geldin."
"Ooo gözümüzün nuru. Gel gel, otur şöyle."
"Abi, seni erkenden görmeyince merak ettim. Bir yaramazlık yok değil mi?"
"Yahu, amma matrak adamsın sen..."
"Evlatçım bu kuzuları sana ayırdım. Var iki kilo kadar. Fileto çıkart, hemen yatır zeytinyağına."
İşte isterdim ki benimle böyle konuşsunlar.
İnsan hayata dayanmakla da meşhurdur. Böyle olmasa bugünü görmek mümkün olmazdı. Ha, bu iyi bir şey mi? Onu bilmiyorum. Ama içimizde bir yaşamak kurdu var işte.

Oysa sadece çağırıyorlardı beni. Sonra da parmaklarıyla "bir" ya da "iki" diyorlardı. Çay ile kahvenin bile işareti vardı. Misal işaret parmağını kaldırıp ardandan yumruk yaparsa, bir kahve istiyordur. Çay için sadece sayıyı göstermesi yeter bana.

Ama kardeşim, bir kere olsa da selam versenize bana!
İşte yine o sabah da, bisikletimi hazırlamış yola çıkıyordum ki, Arap Hatçam Teyze durdurdu beni.
"Şit len, nereye?"
"Sahile doğru."
"Ah, şaşkın çocuk ah! Sen de fark etmedin değil mi?"
"Neyi Hatçam Teyze?"
"Var ya, bu mahallenin tümü sapmış artık."
Sabah sabah çattık diye düşündüm. Belki aradan sıvışırım diye bisiklete atladım; ama önümü kesti, iki bileğimden de tuttu.
"Çocuk, bu işin şakası yok. Beni dinlemelisin" dedi.
Mahalledeki yaşlı zakkumun dibine gidip çöktük.
"Bak çocuğum, bugün ayın kaç oldu?"
Gerçekten bilmiyordum. Benim için gündeğümü ve batımı önemliydi. Ayla, haftayla işim olmazdı. Boş boş bakınca cebinden Saatli Maarif Takviminin sayfasını çıkardı, gösterdi.
"Günü geçti. Evvelsi gün düşmesi gerekiyordu hatta. Hâlâ düşmedi."
"Ne düşmedi Hatçam Teyze?"
"Cemre cemre! İlk cemre havaya düşmedi!"
"...
"Bu ne demek biliyor musun? İlki düşmezse ötekiler de düşmez..."
Havaya, toprağa, suya bu sene cemre düşmezse acayip zincirleme felaketler yaşanmış: Karpuz tohumu çatlamaz, fide vermez, yumrusu büyümez, çarşıya düşmez, evlere girmez, kabuğu olmaz, denize düşmez, suya girilmez, kimse yüzmez, bu yorgunlukla ikinci uykusu gelmez, uyanınca balkon yıkanmaz, sedire tünenmez, arkan yastıkla beslenmez, komşular ünlenmez, şekersiz kahve içilmez, fincan kapatılmaz, fiskos yapılmaz! Neticede büyük gaz birikirmiş mahallenin içinde.
"Sonra Allah muhafaza, sahra topu gibi patlarız, evlatçım."

Benim aklım bisikletteki çay da kahvede. Bugün onları satayım ki, Kilise Sokağında otlu pide üzerine ayran yuvarlayayım.
"Ben senin aklındakini biliyorum. Merak etme. Mesarifini karşılız. Bugün mutlaka bana yardım edeceksin. Şu işi halledelim. Cemreyi düşürelim. Gerisi Allah'tan zaten."
Kurtuluşum mümkün değildi. Zaten mahalleye boyun eğmek kimi zaman iyidir. Mendebur suratlı oltacıları da bir gün görmemiş olurum hem.
Çayı, suyu bıraktım eve. Arap Hatçam Teyze sepete atladı. Kucağına iki torba buğday aldı. Bastım pedala. Doğru şehir dışına. Öğlene doğru kırlara vardık. Ter tepemden çıkmış.
İlerideki zeytinlikleri gösterdi Hatçam Teyze. Çevirdim yönümüzü. "Hah," dedi. "İşte burası."
O gün akşama kadar serçeleri peşinde doladık durduk. Hatçam Teyze, gözlerini kısarak şöyle bir bakıyor ve işaret ediyordu.
"Hah şu irice olanın yanında kaynaşan üçlü var ya, onlar da yetim işte."
Ben koşup buğdayı döküyordum. Nasıl oluyorsa ürkmüyorlardı da bizden.
Böyle böyle kırk yetim serçeyi doyurduk.
Gece Hatçam Teyzeyi eve bırakırken omzuma dokundu.
"Evlatçım, mesarif dediydim ama benim param buğdaylara yetti" dedi. "Biliyorum Hatçam Teyze" dedim. "Canın sağ olsun."
Ertesi sabah yine gün doğmadan uyandım. Yan komşu Türkan Şoray'lı bir film açmış, sesleri bana kadar geliyor. Şöyle dizlerimi yokladım. Her zamanki ağrı gitmiş gibi geldi bana.
"Acaba cemre dizlerime de düşmüş müdür?" dedim.
İşte insan böyledir. Bile bile aldanmayı iyi bilir.
Ama insan kendine de iyi gelir.